

РЕШЕНИЕ

№ 5718

гр. София, 29.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1831** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по подадена жалба от [фирма], против издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С. Ревизионен акт № [ЕГН]/13.08.2012 г., потвърден в оспорената част с Решение № 2656/12.11.2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С..

В съдебното заседание жалбоподателят не е представляван. Кореспонденцията със Съда е водена от упълномощен адвокат (л. 24 от делото), който направи неуспешни опити да ангажира изготвяне на съдебносчетоводна експертиза. С разпореждането за насрочване на делото Съдът остави без уважение единственото искане, вещо лице да отговори на въпроса, „изпълнени ли са изискванията на Закона за счетоводството и на ЗДДС за възникване правото на ползуване на данъчен кредит...; достатъчни ли са събраните доказателства, за да се обоснове реалност на доставките...”.

Ответникът, с променено наименование – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., представляван от юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки мотивите, изложени в решението от 12.11.2012 г. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното от фактическа страна.

Извършването на ревизията на [фирма] е възложено с издадена от компетентен орган по приходите заповед и е за определяне на задължения по ЗДДС, за периодите от 01.09.2009 г. до 31.01.2012 г. След приключването на производството е съставен от

екипа ревизионен доклад (л. 40), въз основа на който компетентен орган по приходите е издал оспорения РА № [ЕГН]/13.08.2012 г. (л. 25). С акта е отказано да бъде признато право на данъчен кредит по издадени през данъчен период м. 01.2012 г. два броя фактури, №№: 424/20.12.2011 г. (ДДС – 2 412, 90 лева); 430/20.12.2011 г. (ДДС – 2 387, 10 лева), издадени от [фирма], с предмет: доставки на рекламни материали (календари, химикалки, пепелници, азбучници и др.). Извършените от ревизиращите процесуални действия са описани подробно в РД и в решението на ответника. Резултатите от проверките са дали основание на органите по приходите да заключат, че не е доказано наличието на доставка и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС следва да бъде отказано право на данъчен кредит, защото: от доставчика не са представени: оборотна ведомост към 31.12.2011 г.; доказателства за кадрови и технически потенциал за осъществяване на доставките по процесите фактури, както и данни за извършени разходи и за тяхната себестойност; липсват данни и документи за счетоводното им отразяване; не са представени доказателства за предходен доставчик на фактурираните стоки; рекламните материали са изнесени безвъзмездно за САЩ и това е допълнително основание (и чл. 70, ал. 1, т. 2 ЗДДС) за отказ на правото на данъчен кредит. Решаващият административен орган, видно от мотивите на решението е споделил изводите на ревизиращите, с изключение на доводите за наличие и на правното основание по чл. 70, ал. 1, т. 2 ЗДДС, като е приел за доказан факта на износ за САЩ, вкл. на рекламни материали. Законосъобразността на отказа на данъчния кредит е обоснована с това, че последният факт не отменя задължението на дружеството да докаже, че именно от [фирма] е придобило собствеността върху стоките (рекламни материали). Извода си е подкрепил с разсъждения относно съдържанието на договора за изработка, както и с констатациите на ревизиращите.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, въз основа на доказателствата приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, след като прие, че от съдържанието ѝ е ясно, че се оспорва ревизионният акт, а не решението на ответника.

Жалбата е неоснователна.

Съдът приема, че ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, релевантни за случая факти и обстоятелства. В контекста на Решение на С. от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11 те надлежно са установили обективните обстоятелства, предвид подробно анализирани документи, въз основа на които може да бъде направено обосновано заключение, че дружеството – жалбоподател е било наясно с невъзможността, именно издателят на данъчните фактури да прехвърли собствеността върху стоките, тъй като не е разполагал с тях. Цитираното решение на С., като и практиката на Съда по приложението на Директива 2006/112/ЕО сочат, че в основата на отговорите на отправени преюдициални въпроси стои условието, „да са изпълнени предвидените в директивата процесуални и материалноправни основания за упражняването на правото на приспадане, и в частност условието, данъчнозадълженото лице да притежава фактура, която удостоверява действителното извършване на доставката на стоки” - § 52 от решението, от 21.06.2012 г. Единствено наличието на данъчна фактура, която отговаря на изискванията за форма, отразена е в счетоводството и по нея е извършено плащане на данъчната основа и на ДДС, не е достатъчно да обуслови възникване на правото на приспадане на данъчния кредит. Характерът на ДДС и изискванията, обуславящи възникване правото на приспадане

изискват да бъде установено по несъмнен начин, че именно издателят на данъчната фактура е субектът, който е притежавал съответната стока, за да може да осъществи сделката за прехвърляне собствеността на получателя по фактурата. В условията на насрещно доказване оспорващото дружество не опроверга констатациите на ревизиращите и доводите на ответника. Не бе доказана възможността на [фирма] да изработи и достави процесите рекламни материали, защото: не притежава кадрови и технически потенциал - лица, назначени на трудови или граждански договори; няма заведено счетоводство, от което да се установи: наличието на разходи за изработване на рекламните материали, при положение, че в договора е предвидено изработване от изпълнителя с негови материали, за сметка на възложителя; за формирана на себестойността им и за отчетени приходи от продажбата им; няма доказателства за придобиване на стоките от предходен доставчик, както и такива за фактическото им предаване във владение на жалбоподателя, освен приемопредавателния протокол, който сам по себе си не се ползва с материална доказателствена сила, като частен документ. Обоснован е и изводът на ответника, за извършено „фиктивно документиране”, което привидно е създадо впечатление за съществуването на право на данъчен кредит, без издателят на фактурите да е действителният изпълнител на доставката.

В заключение, оспореният ревизионен акт, след направените от ответника уточнения е издаден в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС, съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован, постановен е от компетентен орган по приходите, в съответствие с изискванията за форма. Жалбата подлежи на отхвърляне, на заявените с нея основания, и претенцията на представителя на ответника за юрисконсултско възнаграждение се явява основателна. Дружеството – жалбоподател, предвид текста на изр. трето на чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 428 лв. (четиристотин и двадесет и осем лева).

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от „ОРИКС Т.” Е., против издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С. Ревизионен акт № [ЕГН]/13.08.2012 г., потвърден в оспорената част с Решение № 2656/12.11.2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С..

ОСЪЖДА „ОРИКС Т.” Е. - ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], СО, [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 428 лв. (четиристотин и двадесет и осем лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: